



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 194/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Z. V., zastúpeného advokátom JUDr. R. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 141/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2010 doručená sťažnosť Z. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 141/2000 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol, že „je účastníkom konania o zaplatenie 28.942,97 € (871.936,- Sk) vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17 C 141/2000. Návrh na začatie konania bol doručený Okresnému súdu Prešov dňa 31. 08. 2000.

Aj napriek skutočnosti, že žalobný návrh ako je vyššie uvedené bol na okresný súd podaný ešte v roku 2000, vec nie je stále ukončená. Pojednávania sú nariadované s viac ako 6-mesačným odstupom, dokonca niekedy aj s takmer ročným odstupom. Obzvlášť v období od 30. 03. 2008, kedy sťažovateľ prostredníctvom svojho podania upresnil a vecne odôvodnil žalobný návrh, konajúci súd nevykonal žiadny efektívny úkon, ktorý by smeroval k rozhodnutiu vo veci samej. Pojednávania boli odročené aj z dôvodu, že súd nezabezpečil v dostatočnom predstihu doručenie navrhovateľovho podania odporcovi, ku ktorému tento nevedel zaujať stanovisko. Okrem iného bez toho, aby bola vec prerokovaná, boli poskytované odporcovi v 2. rade lehoty na zaslanie písomného vyjadrenia a následne nebolo nariadené pojednávanie. Aj napriek tomu, že nič nebránilo vec rozhodnúť aspoň vo vzťahu k odporcovi v 1. rade, ktorý nezaujal žiadnu obranu proti návrhu a ostal pasívny, súd rozhodnutie nevydal. Voči tomuto odporcovi už vydanie meritórneho rozhodnutia nebude možné, nakoľko medzičasom bol tento vymazaný z obchodného registra, čím zanikol bez právneho nástupcu.

Uvedené sťažovateľ považuje za zjavné a ničím neodôvodnené prieťahy v konaní a teda má zato, že došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky. “

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2, prvá veta Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, nečinnosťou Okresného súdu Prešov v konaní sp. zn.: 17 C 141/2000 porušené bolo.

Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Prešov, aby v konaní sp. zn.: 17 C 141/2000 bezodkladne konal.“

Sťažovateľ ďalej navrhol, aby mu ústavný súd priznal finančné zadostučinenie v sume 5 000 €, ako aj úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom,

v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v priebehu napadnutého konania na strane žalovaných vystupovali štyria účastníci. Okresný súd voči žalovaným v 3. a 4. rade konanie právoplatne zastavil uznesením z 12. júna 2006.

Podaním doručeným okresnému súdu 18. marca 2010 zobral sťažovateľ návrh v celom rozsahu späť voči žalovanému v 2. rade a žiadal konanie zastaviť z dôvodu, že s ním 15. marca uzavrel mimosúdnu dohodu o urovnaní a vyporiadaní. Sťažovateľ ďalej podaním z 13. apríla 2010 navrhol, aby okresný súd konanie zastavil aj voči žalovanému v 1. rade, a to s poukazom na § 107 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, pretože žalovaný v 1. rade bol 17. februára 2009 vymazaný z obchodného registra. Nadväzne na to okresný súd uznesením sp. zn. 17 C/141/2000 zo 14. apríla 2010 napadnuté konanie zastavil aj voči žalovaným v 1. a 2. rade.

Keďže sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, až 21. apríla 2010 (na poštovú prepravu podanou 19. apríla 2010), t. j. v čase, keď

k porušovaniu jeho označených práv už nemohlo dochádzať a jeho právna neistota už nemohla trvať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2010